

HARLEQUIN®

012
NOVEMBER

INTRIIG

KAY
THOMAS

**KUULIKINDEL
KAITSE**

Kay Thomas
BETTER THAN BULLETPROOF
2009

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis.

Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Margot Süve
Korrektor Inna Viires

© 2009 by Kay Thomas
© 2009 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M11203009
ISBN 978-9949-12-853-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Pühendan selle raamatu oma abikaasale ja tütrele, kes on alati uskunud, et minu unistus on teostatav, ning kes andsid mulle aega selle poole püüelda. Samuti pühendan selle oma pojale, kellela poleks ma seda teekonda kuule ja tagasi kunagi alustanud. Sa panid mu naerma ning muutsid mind tugevamaks. Elu on rikkalikum, kui ma arvatagi oleks osanud.

Tegelaskujud

Gina Rodgers: eluraskustega võitlev reklaamikunstnik, kes satub paraja portsu otsa, kui ta õde saladuslikul kombel kaob ning jätab maha viieaastase autistist poja. Kui Gina õe kadumise tagamaid uurima hakkab, avastab ta aga rohkem, kui tahtnud oleks.

Harlan Jeffries: endine sõjaväesnaiper, kes otsib lunastust, töötades erivajadustega lastega. Harlan on Adami terapeut, kellest saab Gina ootamatu liitlane valitsuse vandenõu sasipuntras, mis puudutab vaktsiini ja autismiga seonduvate ravimitööstuse äparduste suurt kinnimätsimist.

Adam Sutton: Gina viieaastane autistist õepoeg, kelle ema järsku kaob, kui Adam on tänu biomeditsiinilisele sekkumisele ja kõrgetasemelisele teraapiale just rääkima hakanud.

Sarah Sutton: Gina õde (ja Adami ema), kes kaob vahetult pärast seda, kui saab valmis uurimistöö, mis tõestab seost vaktsineerimiste ja autismi vahel.

Senaator Jordan Bell: Harlani usaldusisik ja õpetaja; mees, kellele Gina tahaks usaldada Sarah' uurimistulemused, eeldusel, et ta dokumendid leiab.

Tammy Douglas: Dixon Meyersi reklaamifirmas töötav Gina assistent. Kui Gina sõpra vajab, pakub Tammy talle oma õlga. Ent on see ikka Gina huvides?

Shaun Logan: Harlani salapärase minevikuga sõjaväekamraad. Kui politsei Ginat ja Harlanit taga ajab, pakub Shaun neile pelgupaika ja transporti. Võib teda usaldada?

Esimene peatükk

Teisipäeva pärastlõuna

Milline katastroof. Ja see oli iseenesest veel üks ta paremaid päevi.

Fox & Houndi restorani ees seistes tuhnis Gina Rodgers autovõtmeid otsides oma õlakoti sügavustes, kui avastas, et ta uhke uus mobiiltelefon liguneb õlles.

Lihtsalt suurepärase. Tema ülemuse armukade abikaasa oskas igatahes suurepäraselt teisi paika panna – ja ka õllekannuga ümber käia. Kõik juhtus muidugi kogemata.

Jajab, ning sead lendavad.

Koosviibimine Põhja-Dallase spordibaaris lõunatunnil, mil joogid poole hinnaga on, pidi tegelikult olema tähistuspidu. Tähistatama pidi tema tööd, kuna Gina oli endale just PharmaVaxi ravimifirma suure tehingu saanud. Lõpuks õnnestus Vusserdaja-Ginal... ei, mitte vusserdaja... Tänu arvukatele teraapiatundidele ei öelnud ta enam enda kohta nii. Asjatundlikul Ginal õnnestus lõpuks Dixon Meyersi reklaamifirmas midagi ka ära teha – ja mitte lihtsalt ära teha, vaid suur asi ära teha. Ta oli võitnud firmale nende suurima tellimuse.

Ent sellegipoolest oli ta nüüd üleni õllene ja valmis varakult koju suunduma. Kõike seda lihtsalt seetõttu, et Marcie Meyers ei suutnud taluda fakti, et tema abikaasa oli enne temaga abiellumist Ginaga väljas käinud. Hoolimata tänasest PharmaVaxi triumfist ei plaaninud Gina kauaks Dixon Meyersisse jääda. Isegi kui Marcie ülekeev vaenulik-

kus kõrvale jätta, ei suudaks Gina enam kaua Clay Meyersi heaks töötada. Too mees oli täielik lurjus.

Kui Ginal nüüd hüigelsuure ravimiettevõtte skalp võidukalt vööl on, võetakse ta ehk suurema tõenäosusega kamujale tööle. Vabu kunstilise juhi ametikohti oli reklaamiäris vähe, kuid neile, kes on teinud tehingu ühega Ameerika viiesajast suurimast ning jõukaimast firmast, on reeglid teised. Ta peaks töödevahendajaga ühendust võtma. Varsti.

Gina surus märja telefoni pihku ning teda tabas järgmine vihasööst. Ta oli selle tehnikaime ju alles eile ostnud. Naisel läks hetk aega mõistmaks, et õllest läbi ligunenud värske ost helises kui hull. Ta pühkis vidina märja LCD-ekraani enne vastamist pluusikäisega üle, kuid ka see oli niiske. Väikesel ekraanil lõi põlema vastamata kõne märguanne.

Suurepärase. Ta polnud veel jõudnud seadistada ei kõneposti ega helitugevust – mõni ime, et ta oma telefoni vahemerelikku pininat baaris valitsenud lärmis ei kuulnud. Ta lükkas telefoni kleepuva klapi lahti.

„Gina Rodgers.”

„Gina, mina olen Harlan Jeffries, su õe sõber. Ma aitan tal vahel Adamiga tegelda. Kas sa tead, kus Sarah on?” Mees rääkis veniva lõunapärase aktsendiga ning kindlal toonil, kuid Gina tajus tema hääles kohe pakilisust. „Ma olen üritanud sind kätte saada.”

„Sarah? Ei tea. Ma arvan, et eks ta Starkville’is oma kodus ole.”

„Ei ole.”

Hoolimata mehe teadvast hääletoonist päris Gina: „Oled sa kindel? Tähendab, kas sa helistasid talle koju? Mõnikord on tal tegemist... Adamiga ja puha.” Sarah uurimistöö ning autistist poeg võtsid temalt suure osa ajast.

Gina selja taga avas keegi baariukse ning vali muusika summutas mehe järgmised sõnad. Naine litsus telefoni tihedamalt kõrva ligi, pistis sõrme teise kõrva ning üritas müra hoolimata midagi kuulda.

„Ma olen tema juures kodus. Adam on ka minuga.”

„Vabandust, kuidas su nimi oligi?”

„Harlan Jeffries. Ma olen Adami terapeut.” Sügavast hääletoonist õhkus nüüd kannatamatust. „Gina, sa vist ei saa aru – Sarah on kadunud. Ta ei tulnud eile õhtul töölt koju.”

Gina süda vajus saapasäärde ning ta tundis, kuidas autovõtmed ta sõrmede vahelt välja libisesid ning tänavasillutisele kukkusid. „See ei ole üldse Sarah’ moodi.” Rumal kommentaar, ent see oli ainus, mida ta sel hetkel öelda suutis.

Kindlasti on tegu mingi eksitusega. Sarah ei saa ju kadunud olla. Tema oli nende perekonna vastutustundlik võsu, kel oli täiuslik töö ja täiuslik elu. Noh – või enam mitte nii täiuslik. Lahutuse ja Adamile pandud diagnoosi tõttu oli Sarah’ elu ideaalsest kaugel.

„Kas sa politseiga oled ühendust võtnud?” päris naine.

„Jah, kuid enne kellegi kadunuks kuulutamist tuleb kakskümmend neli tundi oodata.”

Gina polnud Sarah’ga viimasel ajal rääkinud – täpsemalt nende viimatisest kohtumisest ja järvemajakeses aset leidnud tülist saadik. Sarah’ headest kavatsustest hoolimata ei tahtnud ega vajanud Gina mitte kelleltki armuande.

Omaenese elumuredesse süüvinud Gina, kes liiatigi ei osanud oma õepojaga kuidagi käituda, oli läinud lihtsamat teed pidi. Ta ei helistanud enam oma õele. Temast uhkas üle süülane ning ta raputas pead, mõeldes nende viimase telefonikõne peale kaks kuud tagasi.

Üpris haletsusväärne. Ent Sarah oleks talle sellegipoo-
lest öelnud, kui midagi viltu oleks olnud.

„Harlan, sa ütlesid, et oled mu õe sõber. Kui sa tõesti
Sarah't tunnend, tead sa ka, et ta ei läheks kuskile.”

„Ma olen sinuga päri, ent arvan, et sellest ei piisa, kui
mina seda politseile ütlen. Selleks oleks ehk vaja perekon-
naliiget!”

Naine noogutas, kuigi mees seda kuidagi näha ei saa-
nud. See argument oli loogiline. Sugulane peaks seaduse-
silmadele suuremat mõju avaldama kui sõber, terapeut või
kes iganes see mees ka ei olnud.

Õe kadumine tundus nii uskumatu, et Ginal oli raskusi
sellest aru saamisega. *Mis ometi juhtunud oli?* Kõige kiirem
viis teada saada oli ise Mississippisse Sarah' juurde sõita.

Kui Gina oleks hetkekski mõelnud, et lahkumine ta
tööle suure paugu annab, oleks ta ehk kõhelnud, ent seda
ei suutnud ta teha. Selle asemel mõtles ta, kuidas vanem
õde talle alati toeks oli olnud – ning kuidas tema ise enda
kohta sama öelda ei saa.

Ta hingas sügavalt sisse. „Ma tulen nii ruttu, kui saan.”
Tema silme ette kerkis häving, millesse ta just oma karjääri
tõuganud oli, kuid ta sulges selle nägemuse peletamiseks
silmad, ootas hetke ning mõistis, et ta karjäär oli Sarah'ga
võrreldes väärtusetu.

„Hästi.”

„Harlan, mul on sulle päris palju küsimusi.”

„Ma mõistan. Vastan neile, millele oskan, kohe, kui sa
siia jõuad.” Ühendus oli kehv ning mehe hääl kaugenes.

„Ma ei tea, millal Dallasest Starkville'i lennud lähevad.”
Gina otsis oma läbiligunenud kotist pastakat ning leidis
kustutuskindla markeri. „Ma ei ole kindel, kas jõuan juba

täna õhtul või ei. Anna mulle oma telefoninumber ja ma helistan sulle, kui olen asjad ära korraldanud.”

Mees vuristas ette oma töö- ja mobiiltelefoni numbrid ning naine kirjutas need oma randme siseküljele. Järgnes pikk vaikus.

„Mmm... Kas Adamiga on kõik korras?” päris Gina.

„Jah, praegu on temaga kõik hästi.” Kuuldavus muutus järjest hullemaks ning mehe sõnad jäid lünklikuks, kuigi Gina sai temast veel aru. „Tänan, Gina. Su õde... vajab sind.” Naise kõrvus kõlas vali viimane klõps ning siis oli mees liinilt kadunud.

Gina vajutas telefoniklapi kinni. Mehe viimane lause oli sama ehmatahv kui tema kõne põhjus. Sarah’l oli teda vaja. Keegi polnud talle seda varem öelnud. Alati oli Gina olnud see, kellel abi vaja läks.

Pimedus mattis Gina endasse niipea, kui takso Sarah’ ringikujulisel sissesõiduteel seisma jäi. Murest segasena haaras Gina oma kotid ning kiirustas mööda vihmast uhutud jalgteed edasi. Sellest ajast, kui ta Harlan Jeffriesiga esimest korda rääkis, oli möödas enam kui 24 tundi.

Enne Dallasest lahkumist helistas ta Starkville’i politseijaoskonda, et Harlani avaldust kinnitada, ning avastas, et teisest linnast inimese kadunuks kuulutamine on tulutu ettevõtmine. Isegi Mississippisse jõudmine oli osutunud õudusunenäoks, kuna lennud olid täis ja rendiautod kaguosariikide korvpalliturniiri tõttu kõik välja üüritud. Ent lõpuks jõudis ta siiski kohale.

Sarah’ sissesõiduteed palistasid kõrged puud, mille oksad üleval baldahhiini moodustasid. Taksotulede valgel oli Gina

lennujaamast tulles märganud mõlemal pool 82. kiirteed sügavaid jääraakuid. Järsud nõlvad haljendasid lopsakast hõlmisest pueraariast. Puutüvede ümber olid keerdunud hiigelsuured väändaimed, mis olid roninud ka kõrgetele okstele, tekitades kummitava muinasjutumaa mulje. Isegi õe maja esitrepilt vaadatud näis ümbrus Ginale tontliku ja väga mahajäetuna.

Miks Sarah ometi sellises kolkas elas? Ja kus ta üldse on? Külma hirm hakkas mööda Gina selgroogu üles ronima nagu udu, mis tema ees seisvat metsadesse peitunud maamajakese moodi hoonet endasse mähkida üritas. Ta surus oma nina esiukse kõrval oleva akna vastu. Verandal säras rõõmsalt tuli, kuid fuajees ja sellest paistvates tubades oli kottpime.

Kas keegi üldse siin on?

Harlan võib-olla magab juba – või ehk oli ta Adami enda juurde viinud, kuna Gina oli talle mitu tundi varasema saabumiskellaaja öelnud? Ta ei olnud enne taksoisse istumist üritanudki mehele helistada ning selleks ajaks, kui ta mõistis, et mobiiltelefonid siin pärapõrgus ei tööta, oli juba liiga hilja.

Naine koputas uksele ja helistas kella, ent ei kuulnud peale vihmasabina mitte midagi. Kolme minuti möödudes otsustas ta, et kedagi pole kodus või magavad siinolijad surmaund. Verandavalgustusest hoolimata tundus talle, et pimedus surub peale. Ta pidi kuidagi majja sisse pääsema.

Juureldes selle üle, kas Sarah peidab oma varuvõtit endiselt kõigi pilgu all nagu Dallases, lasi Gina pilgu üle lillepeenra libiseda, otsides omapärast konnakujukest, mille sees ta mäletas õde varemalt varuvõtit hoidvat. Ta märkas väikest kahepaikse kivikujukest kõnnitee lähedal India viirpuu põosa all. Varuvõti oli konna kõhus.

Ukse lukust lahti keeranuna astus ta üle lävepaku. „Halloo! Kas keegi on kodus?“ Tema hääl kõlas sügavas vaikuses

ebaloomulikult valjuna. Ta jäi hetkeks seisma, mitte keegi ei vastanud. Kohvrit üle esiukse postipilust sissepistetud kirjade lohistades otsis ta lambilüliti. Gina kobas seinu ning ta pulss kerkis lakke, kui ta äärepealt ühe pildi seinalt maha löi.

Lõpuks leidis Gina lüliti. Laelambi valgus kaotas koridorist varjud ning heitis kõrvalolevatesse tubadessegi valgust. Gina naeris enda üle kibedalt. Olukord tundus koba-käpa ja vusserdaja kohta üsna tavaline olevat.

Ta sättis viltu lükatud pildi otseks tagasi, korjas posti põrandalt üles ning sättis selle koos võtmega koridori pähklipuust kummuti peale. Ta vaatas ringi ja hingas kopsudesse lõhna, mis oli omane kõikidele kohtadele, kus Sarah eales elanud oli.

Vanilje. Gina tundis, kuidas ta huuled tahtmatult naeratareks kõverdusid.

Sarah armastas magusalt lõhnavaid küünlaid ning põletas neid aastaringi. Hetkeks suutis Gina isegi uskuda, et kõik on korras. Ta tahtis silmad sulgeda ja endale ette kujutada, et tegu on vaid tavapärase külaskäiguga õe juurde.

Elutuba jäi temast paremale ning vasakul viis koridor oletatavasti magamistubadesse. Otse ees oli kabinet. Roheliselt kumav mikrolaineahju kell osutas, et sealtkaudu pääses edasi kööki.

Maja näis endiselt tühjana.

Vasakule pöörates astus Gina piki koridori magamistubade poole, veendumaks, et Harlan ja Adam kuskil tagapool ei maga, enne kui asuda ülejäänud maja uurima. Ta jõudis magamistuppa ning leidis seinalt järgmise lambilüliti. Kergendusohkega tõstis ta silmad ning vajutas lüliti. Vanaaegse laterna eredad hõbedased kiired täitsid toa valgusega.